

EVAN WINTER

HNĚV
DRAKŮ

ŽÁR – KNIHA PRVNÍ

PŘEKLAD MILAN POHL

ARGO

EVAN WINTER
HNĚV DRAKŮ

ŽÁR – KNIHA PRVNÍ

Z anglického originálu *The Rage of Dragons*,
vydaného nakladatelstvím Orbit v New Yorku roku 2019,

přeložil Milan Pohl.

Obálka Karla Ortizová.

Mapa Tim Paul.

Grafická úprava knihy a sazba Ivan Mráz.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazyková redaktorka Zuzana Resslerová.

Korektorka Mirka Jarotková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2022 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 4851. publikaci, 138. svazek edice Fantastika.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-3748-4

Aktuality o našich titulech můžete sledovat
na www.facebook.com/argo.cz,
o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas
Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém knihkupectví
www.firma.kosmas.cz

PŘISTÁNÍ

Královna Taifa stála na přídi své válečné lodě *Targon*, vytažené na břeh, a rozhlížela se po krveprolití v písčinách. Její ostatní lodě zely prázdnotou. Bojovníci a bojovnice z řad Vyvolených už byli na pobřeží, už zabíjeli a umírali. Ve vlnách se přes ni přeléval jejich řev, téměř k nerozeznání od křiku těch, s nimiž bojovali.

Zvedla oči ke slunci, planoucímu vysoko na nebi. Zabíjení neskončí dřív, než se setmí, což znamenalo, že zemře ještě mnoho lidí. Na palubě za sebou zaslechla zvuky Tsioryho kroků a pokusila se v nich nalézt útěchu.

„Má královno,“ pravil.

Taifa kývla, dovolila mu promluvit, od masakru na pobřeží se však neodvrátila. Má-li to být konec jejího lidu, pak jej bude sledovat. To je to nejmenší, co může udělat.

„Pláž neudržíme,“ oznámil jí. „Musíme ustoupit do lodí. Znovu vyplout.“

„Ne, na moře se nevrátím. Brzy tu bude zbytek loďstva.“

„Rodiny s dětmi. Staří a churaví. Nikoli bojovníci. Nikoli Nadané.“

Taifa se k němu neotočila. Nedokázala mu pohlédnout do tváře, ještě ne. „Je tu krásně,“ řekla mu. „Tepleji než v Osonte, ale krásně. Podívej.“ Ukázala na hory v dálce. „Přistáli jsme na poloostrově

ohraničeném a přetátém horami. Je úrodný, dobře bránitelný. Mohli bychom si tu vybudovat domov. Že ano? Domov pro můj lid.“

Obrátila se čelem k němu. Jeho přítomnost ji uklidňovala. Přeborník Tsiory, tak silný, tak oddaný. S ním se cítila chráněna a milována. Přála si, aby mu to mohla oplatit.

Vraštil obočí a na oholené hlavě se mu perlil pot. Ještě před chvílí byl v první linii a bojoval. Hnusilo se jí to, ale byl to její přeborník a ona po něm nemohla chtít, aby s ní zůstal na lodi, zatímco její poddaní, jeho vojáci, umírají.

Pohnul se, jako by se chystal promluvit. Nechtěla nic slyšet. Už žádná hlášení, žádné řeči o prapodivných schopnostech, které tito divoši nasazovali proti jejímu lidu.

„Před několika slunsuny připlula *Malawa*,“ sdělila mu. „Na palubě byla moje stará chuva. Bohyně si ji k sobě vzala dřív, než *Malawa* dorazila k pevnině.“

„Sanura zemřela? Má královno... to mě moc –“

„Pamatuješ si, jak vyprávěla příběh o psu, který mě kouzl, když jsem byla malá?“

„Prý ses do něj na oplátku taky zahryzla a nechtěla ho pustit. Sanura musela přivolat královskou stráž, aby tě od toho nebohého psiska odtrhla.“

Taifa se otočila zpátky k pláži, plné mrtvých a umírajících. Byly jich tisíce. „Sanura se odebrala k Bohyni ještě na lodi. Už se nedozvěděla, že jsme našli pevninu, nevěděla, že jsme uprchli Klestičům. Dokonce ji ani nemohli náležitě zpopelnit.“ Lomoz bitvy jako by ještě zesílil. „Na moře se nevrátím.“

„Pak na této pláži zemřeme.“

Ta chvíle přišla. Litovala, že nemá dost kuráže, aby se teď k němu obrátila tvář. „Přišla zpráva od Nadaných – těch, které šly s průzkumníky. Našly běsninu.“ Taifa ukázala k obzoru, za krveprolití, a dodala si odvahy. „Hnízdí ve Středových horách, protínajících poloostrov, a jedné dračici se právě narodilo mládě. Povolám drezérky.“

„Ne,“ hlesl. „To ne. Taifo...“

Slyšela jeho zoufalství. Nenechá se jím zviklat.

„Ale ti divoši... Copak se s nimi můžeme usmířit, když jim uděláme něco takového?“ namítl Tsiory. Ten argument však nestačil, aby si to rozmyslela, a jemu to zřejmě neuniklo. „Ty draky jsme měli jen sledovat, plout za nimi,“ řekl. „Když je použijeme, zpusťošíme tuhle zemi. Když je použijeme, najdou nás Kleštiči.“

Při těch slovech ji zamrazilo po těle. Taifa horoucně toužila zapomenout, před čím vlastně uprchli, ale věděla, že se jí to nepodaří, ani kdyby žila tisíc cyklů. „Dokážeš udržet toto území, můj přeborníku?“ otázala se. Nenáviděla se za to, že to podala tak, jako by to byla jeho chyba, jeho nedostatek.

„Nedokážu.“

„V tom případě,“ otočila se k němu, „to udělají draci.“

Tsiory před ní uhnul pohledem. Tolik ho ranila, tolik ho zklamala. „Bude to jen chvilka,“ snažila se ho získat na svou stranu. „Dost krátká, aby si Kleštiči ničeho nevšimli, a dost dlouhá, abychom přežili.“

„Taifo –“

„Opravdu jen chvilka.“ Natáhla se, dotkla se jeho tváře. „Přísahám na svou lásku k tobě.“ Potřebovala ho. Sama si připadala tak křehká, jako by se měla rozlámat na střepey, ale umínila si nejprve svému lidu zajistit bezpečí. „Získáš nám čas, než drezérky odvedou svou práci?“

Tsiory uchopil její dlaň a zvedl si ji ke rtům. „Pro tebe cokoli.“

PŘEBORNÍK TSIORY

Tsiory upíral pohled na neúplné mapy rozložené na jediném stole ve velitelském stanu. Pokoušel se stát zpřímá, chtěl před vojenskými veliteli, kteří tam byli s ním, vyzařovat sílu, ale přesto se mírně kymácel, jako stéblo trávy v neznatelném vánku. Potřeboval odpočinek a nejspíš se ho hned tak nedočká.

Za Taifou na palubě válečné lodě nebyl už tři dny. Namlouval si, že se jí ve skutečnosti nemstí. Říkal si, že je ho zapotřebí tady, v nejužších bojích. Chtěla, aby udržel pláž a pronikl hlouběji do vnitrozemí, a přesně to dělal.

Přípluly poslední lodě ze dvou tisíc pěti set plavidel a všichni, kdo zbyli z Vyvolených, každá žena, muž i dítě, se nyní nacházeli na této nepřátelské půdě. Většinu lodí Omehijci sami očesali, vybrakovali, rozlámali na kusy, aby zvýšili své šance na přežití. Odplutí už nepřicházelo v úvahu. Prohra s těmi divochy by znamenala konec jejich národa a Tsiory to nehodlal připustit.

Posledních pár dní v jednom kuse bojovali, jeho vojáci však zatláčili domorodce na ústup. A nejen to – Tsiory obsadil pláž, pronikl mezi stromy a vytáhl s většinou svého vojska hlouběji do nitra poloostrova. Zabrané území nemohl udržet, ale získal jí čas. Udělal, co jeho královna žádala.

Přesto se nemohl tvářit, že se na ni nezlobí. Taifu miloval – při Bohyni, jak on ji miloval –, hrála však sebevražednou hru. Pokud na sebe strhnou pozornost Klestičů, bude pramálo záležet na tom, jestli se jim podaří dobýt poloostrov pomocí draků.

„Přeborníku!“ Do velitelského stanu vstoupil jakýsi indlovu, jeden z urozenějších vojáků, a vytrhl Tsioryho z úvah. „Major Ojore čelí drtivé přesile. Žádá o posily.“

„Řekněte mu, ať vydrží.“ Tsiory poznal, že mladý voják chce něco dodat, ale nedal mu příležitost. „Řekněte majorovi Ojoremu, ať vydrží!“

„Ano, přeborníku!“

Harun vyplivl rozžvýkané listí kaly, které mu tolik chutnalo. „Nemůže vydržet,“ sdělil plukovník Tsiorymu a ostatním shromážděným členům Rady Ochránců. Muži se krčili v provizorním stanu kousek za pláží, mimo rozpálené písčiny, pod příkrovem vyschlých stromů, které s nimi sousedily. „Došly mu šípy. To bylo to jediné, co mu drželo divochy od těla, a Bohyně ví, že dřevo v téhle zpropadené zemi je tak křehké, že další šípy si z něj nevyrobíme.“

Tsiory se podíval přes rameno na robustního plukovníka s hrudí jako sud. Harun stál tak blízko, až přeborník cítil jeho nakyslý dech. Tsiory zavrtěl hlavou a obrátil pozornost zpátky k ručně nakresleným mapám poloostrova od jejich průzkumníků. „Žádné posily nemáme.“

„Odsuzujete Ojoreho a jeho bojovníky k smrti.“

Tsiory neodpovídal – a jak očekával, slovo si vzal plukovník Dayo Okello. „Harun má pravdu. Nepřítel udolá Ojoreho a smete naše křídlo. Musíte si promluvit s královnou. Přivést ji k rozumu. Jsme v početní nevýhodě a divoši mají takové schopnosti, s jakými jsme se ještě nesetkali. Nemůžeme vyhrát.“

„Ani nemusíme,“ opáčil Tsiory. „Stačí, když jí získáme čas.“

„Kolik času? Kdy už budeme mít draky?“ zeptal se Tahir, rázující stanem sem a tam. Nevypadal jako ten, koho si Tsiory pamatoval ze své vlasti. Tahir Oni pocházel z jedné z nejbohatších rodin Vyvolených a proslul svou bystrostí a precizností. Byl to muž, který si převelice zakládal na svém vzezření.

Kdykoli viděl Tsiory Tahira doma v Osonte, ten člověk měl hladce oholenou hlavu, tmavou pokožku naolejovanou do zářivého lesku, stejnokroj plukovníka mu dokonale přiléhá ke svalnaté postavě. Muž ze Tsioryho vzpomínek by se toho, který před ním stál teď, asi dost lekl.

Tahirova hlava byla zarostlá strništěm, kůže suchá, stejnokroj visel na vyzáblém těle. A co hůř, Tsiorymu se nedařilo odvrátit pohled od pahýlu Tahirovy pravé paže, omotaného obvazu, jimiž dosud prosakovala krev.

Tsiory potřeboval tyto muže uklidnit. On byl jejich vůdce, jejich inkokeli, a museli věřit ve své poslání a svou královnou. Upoutal Tahirovu pozornost a pokusil se ji udržet, snažil se mluvit sebejistým hlasem, jenže vojákovy oči kmítaly sem a tam jako zraky štvané zvěře.

„Divoši proti drakům neobstojí,“ prohlásil Tsiory. „Zlomíme je. Jakmile se tu pořádně uchytíme, můžeme tohle údolí, tenhle poloostrov hájit tak dlouho, jak bude třeba.“

„Z tvých rtů k uším Bohyně, Tsiory,“ zamumlal Tahir, aniž použil kterýkoli z jeho titulů.

„Utekli jsme Klestičům,“ promluvil Dayo, jako by četl Tsioryho myšlenky, „ale k čemu nám to bude, když tu všichni pomřeme? Udělali bychom nejlíp, kdybychom se vrátili na loď a našli si nějaké... opuštěnější místo.“

„Na jaké loď, Dayo? Všechny už nás nepoberou, a beztak nemáme dost zásob, abychom mohli pokračovat v plavbě. Máme štěstí, že nás sem draci zavedli,“ nechal se slyšet Tsiory. „Šli jsme do rizika. Doufali jsme, že draci objeví pevninu dřív, než pojedeme hladý. I kdybychom zase dokázali vyplout, bez nich bychom neměli naději.“

Harun máchl pažemi kolem sebe. „Tohle ti připadá jako naděje, Tsiory?“

„Umřel bys radši na moři?“

„Nejradši bych neumíral vůbec.“

Tsiory věděl, kam se rozhovor stočí teď – do blízkosti zrady. Byli to správní, tvrdí chlapi, ale po dlouhé plavbě se lámali jako stromy v této prapodivné zemi. Hledal slova, která by je uklidnila, když vtom se před stanem strhl křik.

„Co se tam při Bohyni –“ začal Harun, odhrnul chlopeň stanu a vykoukl ven. Válečnou sekyru, která ukončila jeho život, nemohl zahlédnout. Přihodilo se to příliš rychle.

Tahir zanađával a uskočil před Harunovou uřatou hlavou, která mu spadla k nohám.

„Taste meče!“ zařval Tsiory, vytáhl svou zbraň a prosekl zadní stěnu, aby se vyhnul náporu útočníků před stanem.

Tsiory se vyřítit novým otvorem jako první. Mžikal v oslepující záři slunce; všude kolem něj zuřil chaos. Zdálo se to k neuvěření, ale mohutný voj divochů už se nějak probil přes vzdálenou první linii a Tsioryho lehce bráněný velitelský tábor čelil drtivému útoky.

Sotva to stačil vstřebat, když se po něm vrhl divoch s oštěpem v ruce. Tsiory, inkokeli omehijského vojska a přeborník královny Taify, se vyhnul mužově zbrani, bodající shora dolů, a ze všech sil se rozmáchl protivníkovi po krku. Jeho ostří se zakouslo hluboko a muž padl, krev jeho života se vsakovala do bílého písku.

Obrátil se ke svým plukovníkům. „Zpátky k lodím!“

Neměli jinou možnost. Většina jejich vojáků byla v první linii, daleko za stromy, nepřítel se však nacházel mezi Tsiorym a jeho armádou. Vzadu na pláži tábořili ve stínech vybrakovaných lodí bojovníci s Nadanými, kteří tam zůstali v záloze, aby chránili nevojáky z řad Omehijců. Pokud chce Tsiory s plukovníky a muži přidělenými k velitelskému táboru přežít a odrazit útok, musí se tam vrátit.

V duchu si spílal do hlupáků. Plukovníci ho přemluvili, ať nechá velitelský stan postavit pod stromy, kde na důstojnický sbor nebude pražit slunce. Moc se mu to nezamlouvalo, tehdy však nenašel argumenty, kterými by jim to vyvrátil. Les končil daleko od první linie a on věřil tomu, že mají dost vojáků, kteří je ochrání. Mýlil se.

„Utíkejte!“ křikl Tsiory a táhl Tahira za sebou.

Sotva udělali tři kroky, v úprku jim zabránil další divoch. Tahir zatápal po meči; na okamžik zapomněl, že přišel o ruku, v níž ho obvykle třímal. Zavolal o pomoc a hmátl po zbrani levačkou. Jeho prsty se ještě ani nedotkly jílice, když ho divoch skolil.

Tsiory se vrhl na polonahého útočníka, čepel namířenou před sebe. Tetovaného muže, který zabil Tahira, proklál skrz naskrz. Poodstoupil od probodnutého divocha, chtěl ho z meče setřást, ale neznaboh se ho s krví bublající v ústech pokoušel seknout kostěnou dýkou.

Výpad sklouzl po Tsioryho kožené zbroji zpevněné bronzovými pláty. Přeborník popadl chlapa za zápěstí a zlomil mu ruku přes koleno. Dýka spadla do písku a Tsiory nabral divocha čelem do nosu, zvrátil mu hlavu vzad. Plnou vahou se opřel do meče a zatlačil ho ochromenému protivníkovi do břicha až po jílec, což z divocha vyrazilo zavytí, které zároveň Tsioryho ohodilo krví a hlenem.

Škubl za zbraň, vytrhl ji z umírajícího domorodce a prudce se obrátil, aby svolal své muže. Zahlédl, jak Dayo s pomocí jednoho z vojáků odráží pět divochů najednou, a rozběhl se k nim. Z lesa se mezitím vynořovali další nepřátelé.

Měli proti sobě hroznou přesilu, a pokud se nestáhnou, všichni zahynou. Hnal se dál, ale než se dostal k plukovníkovi, Dayo schytral

do boku hrot dlouhého oštěpu a sesul se k zemi. Nejbližší voják zabil domorodce, který mu tu ránu zasadil, a Tsiory plnou rychlostí vrazil do dvou dalších a povalil je na zem.

Zalehl protivníky, vytáhl z opasku dýku a zarazil ji bližšímu z těch dvou do oka. Druhý divoch se pod ním zavzpouzel, sáhl po zbraní uvězněné pod tělem, ale Tsiory mu přimáčkkl jílec meče k hrdlu a vlastní vahou na něj zatlačil. Zaslechl, jak praskly kosti v mužově krku, a divoch znehybněl.

Tsiory se vyhrabal na nohy a popadl Daya za rameno. „Běž!“

Dayovi, krvácejícímu všude po těle, to nemusel říkat dvakrát.

„Zpátky na pláž!“ zavelel Tsiory vojákům poblíž. „Zpátky k lodím!“

Tsiory se dal se svými muži na útěk, ale pořád se ohlížel a zjišťoval, jak na ně nepřátelé vyzerá. Divoši se před nimi maskovali pomocí nadání. Za běhu viděl, jak se další a další vynořují z čirého vzduchu mezi stromy, to mu aspoň tvrdily jeho oči. Tak díky tomuhle triku se jim podařilo propašovat útočnou sílu přes první linii až k Tsioryho velitelskému stanu!

Tsiory se nutil utíkat rychleji. Musel se dostat k zálohám a postavit se do čela obrany. Srdce mu bušilo v hrudi, ale tělesnou námahou to nebylo. Pokud mají divoši dost bojovníků, tímhle záluďným útokem by mohli všechny povraždit. Omehjicům by sice zbylo vojsko v první linii, ale ženy, muži a děti, které měli bránit, by byli po smrti.

Tsiory zaslechl dusot kopyt. Byl to jeden z ingyonyamů, jel společně se svou Nadanou na jednom z mála koní, které při úprku z Osonte naložili na loď. Ingyonyama zahlédl Tsioryho a obrátil koně k němu.

„Přeborníku,“ pravil jezdec, když se svou Nadanou sesedl. „Vezmi si koně. Já se postarám, aby mohli ostatní uniknout.“

Tsiory se s vojenským pozdravem vyšvihl do sedla a cválal pryč. Ohlédl se. Nadaná – mladá žena, skoro ještě dívka – zavřela oči a soustředila se. Ingyonyama se začal měnit, napřed pomalu, ale čím dál rychleji.

Válečník se zvětšil. Jeho sytá černá kůže ještě potemněla. Svaly se mu hýbaly, jako by se mu pod kůží kroutily miliony červů, kypěly

a sílily. Voják patřil k vyšší omehijské šlechtě, už předtím byl mocný a smrtonosný, ale když jím proudily schopnosti jeho Nadané, stal se z něj hotový kolos.

Ingonyama ze sebe vyrazil zaryčení, při kterém běhal mráz po zádech, a vrhl se na své nepřátele. Divoši se pokoušeli udržet pozice, ale proti rozběsněnému ingonyamovi nezmohl skoro nic ani sebe-schopnější bojovník.

Ingonyama jednomu z pohanů rozdrtil lebku hruškou meče a týmž rozmachem roztal dalšího divocha od klíční kosti k pasu. Třetího neznaboha popadl za paži a odhodil ho deset rázů od sebe.

Nadaná ze všech sil udržovala proměnu svého ingonyamy, až se jí ve tváři zračilo vypětí. „Přeborník zavelel k ústupu!“ křikla na omehijské vojáky v doslechu. „Vraťte se k lodím!“

Dívka – vzhledem k jejímu mládí ji Tsiory nedokázal považovat za ženu – zatínala zuby a pumpovala energii do zuřícího válečníka, spolu s ním se potýkala s náparem dalších šesti nepřátel.

První z divochů zavrával vzad, ingonyamova pěst mu probořila hrud. Druhý, třetí a čtvrtý se na něj vrhli společně, bodali do něj ve vzájemné souhře. Tsiory viděl, jak se Nadaná potácí při každém úderu, který utrpěl její ingonyama. Přesto ale vytrvala, děvče statečné, zatímco příjemce jejích schopností bojoval a zabíjel.

To stačí, pomyslel si Tsiory. Stačí. Zmiz.

Ale kolos se nestáhl. Ingonyamové neustupovali skoro nikdy. Divoši ho obklíčili, doslova ho obsypali, působili mu taková zranění, že musel ukončit své spojení s Nadanou, jinak by ji to taky zabilo.

Oddělení ohlásily dva záblesky světla, vycházející z těla ingonyamy i jeho Nadané. Ingonyamovo tělo se bez jejích schopností scvrklo, ztratilo sílu. Další bodnutí se mu zarylo hluboko do trupu a dříve či později by ho připravilo o život.

Jenže divoši na nic nečekali. Rozsápali ho na kusy a vyrazili k Nadané. Než k ní stačili doběhnout, vytáhla z tuniky nůž a podřízla si hrdlo. To je ovšem neodradilo. Sesypali se na ni, zas a znovu ji bodali a vítězoslavně při tom jásali.

Tsiory už se na to nemohl dívat. Odvrátil od toho vraždění očí a popohnal koně do trysku. Musí se vrátit k lodím a vojenským zálohám Vyvolených. Ingonyama s Nadanou za to zaplatili svými životy. Bylo těžké si představit, že to bude co platné.

Z lesa se valilo příliš mnoho divochů. Přicházeli po tisících a národ Vyvolených se jim nemohl ubránit. Nadcházející bitva bude Tsioryho poslední.

INGONYAMA

Královna Taifa vyběhla z hlavní kajuty svých pokojů na lodi. Její vezírka ji vytáhla ze schůzky s Vládní radou a kvapně ji vedla na přídovou palubu. Divoši nějak obešli první linii Vyvolených a Omehijci teď čelili jejich útoku.

Ta novina Vládní radou otřásla. Členky rady na Taifu dotíraly kvůli slíbeným drakům a ona jim sdělila, že drezérky už brzy dokončí svůj úkol. Připomněla jim, že je královnou, která své sliby drží, a doufala, že na ní nejsou znát hluboké starosti, jestli dodrží i tenhle.

Zatímco tedy pospíchala za svou vezírkou, už se na to připravovala. Udělá, co bude v jejích silách, aby vydobyla vítězství, nebyla však hloupá. Pokud se Omehijci dožijí zítřka, rada se vynasnaží osekát její vladařské pravomoce. Pak přijde ta pravá tragédie.

S nejvyšší pravděpodobností rada poručí vyšším kastám nastoupit na zbylé lodě schopné plavby. Pokusí se zachránit útekem. Nižší kasty a její lid zanechají svému osudu.

Tohle Taifa nepřipustí. Ač to neměla ve zvyku, v časech války dokázala vládnout tvrdou rukou. Nepokládala se za diktátorku, dobrá vládkyně však nemůže přihlížet zničení svého národa. Dobrá vládkyně nedovolí vyděšeným hlupákům obrátit strach v poštilost.

Vládní rada teď potřebovala vedení, nikoli debaty, nikoli konsensus, nikoli kompromis. Copak to tak nechodí ve vojsku jejího pře-